

Důvěra především

Petra Jungmanová rozplétá mezilidská klubíčka

Nový seriál České televize, natočený podle stejnojmenného románu Adolfa Branalda Stříbrná paruka, se odehrává v atraktivním prostředí kočovné herecké společnosti. V roli herečky v něm uvidíte kladenskou rodačku Petru Jungmanovou.

Začátkem ledna jsme vás měli možnost vidět v detektivním snímku Den, kdy nevyšlo slunce. Máte ráda detektivky?

Na detektivky jsem se vždycky ráda dívala, ale nikdy jsem je nečetla. Film Den, kdy nevyšlo slunce ale za klasickou detektivku rozhodně nepovažuji, pro mě je to především psychologický příběh s pointou v dnešní době velmi aktuální.

Hrajete hlavní ženskou roli v seriálu Stříbrná paruka. O čem pro vás nejvíc je?

Stříbrná paruka opěvuje herecký kumšt se vším, co k němu patří: pokorou, ctižádostí, láskou, přátelstvím, odříkáním, závistí i pomíjivostí...

Znala jste předlohu, stejnojmenný román Adolfa Branalda?

Román pana Branalda jsem četla a myslím, že je škoda, že se ho scénář více nedržel. Nádhera českého jazyka a atmosféra hereckého prostředí devatenáctého století mě dojal.

Máte něco se svojí hrdinkou Magdou Brožovou společného?

Životní vitalitu.

Jaký je váš vztah k seriálům?

Většinu seriálů, které se v dnešní době vysílají, nesleduji, protože jsem zklamaná ze scénářů, které nemohou zachránit ani výkony našich herců. A to už vůbec nemluvím o zahraničních seriálech. O to víc si myslím, že Stříbrná paruka může diváky pohladit na duši především proto, že dává prostor a čas lásce a přátelství. Navíc v atraktivním prostředí jedné herecké kočovné společnosti z předminulého století.

Dostala jste Cenu Thálie za roli Harry v muzikálu Babylon, zrovna když ho vaši kolegové hráli. Netlouklo se ve vás, kde by v tu chvíli bylo lepší oslavovat?

Už jsou to téměř tři roky, kdy jsem nevěřicně šťastná přebírala v Národním divadle Cenu Thálie a věděla, že v Brně se mnou jásají moji kolegové z Babylonu, a nejen ti. Byl to nádherný pocit, který jsem si vychutnávala ještě hodně dlouho, ať už jsem byla kdekoli. Ale život jde dál a nelze čerpat jen z minulých úspěchů. Pro mě je nejpodstatnější to, co dělám a žiju právě teď.

Bylo pro vás to ocenění spíš motivující, nebo zavazující?

Pro mou hereckou dušičku to bylo chvilkové potvrzení, že práce, kterou dělám, má smysl a stojí za povšimnutí. To je v pomíjivosti tohoto povolání pro herce velkou motivací.

Máte někdy deprese z pomíjivosti divadla?

Neznám herce, který by o sobě nepochyboval. Nevím, jestli jsou to skutečně deprese, ale ta věčná polemika, jestli má tahle práce smysl, jestli ji člověk dělá dobře a jestli těch pár vteřin slávy stojí za tu naši duševní nahotu, ta někdy dost ubíjí.

Jsou teď tyto pochyby díky práci pro televizi menší?

Film Den, kdy nevyšlo slunce přišel v době, kdy jsem byla rozhodnutá už nechodit na kamerové zkoušky, které pro mě vždy byly obrovskou fackou na mé sebevědomí. Režisérka Jitka Němcová i scenáristka Jitka Musilová mě dopovaly obrovskou důvěrou, kterou k práci potřebuji především. Stejně tak tříměsíční spolupráce s režisérem Janem Schmidtem byla pro mne duševní oázou.

V muzikálových rolích většinou alternujete. Co považujete za klady a co za zápory alternací?

Při náročnosti muzikálů jsou alternace nezbytné a v našem divadle nutné už proto, že jeden muzikál hrajeme v Městském divadle Brno a zároveň jiný třeba v Německu.

Divadelní kritici a kolegové vás označují za dřiče...

Těžko takovou věc posoudím. Ale je fakt, že když už něco dělám, tak to dělám naplno.

Vystudovala jste střední pedagogickou školu - učila jste někdy? Nebo chtěla byste si to vůbec ještě zkusit?

Učila jsem na druhém stupni základní školy. Byla to dobrá zkušenost, ale zatím v tom nehodlám pokračovat.

Měl někdo z rodiny něco společného s divadlem, nebo jste "černá ovce"?

Tatínek je komik odjakživa a ke zpívání mě přivedl také on. Já jsem nikdy nechtěla být herečkou, na Janáčkovu akademii múzických umění jsem se přihlásila "z hecu", kvůli tancování. Dodnes mám pocit, že tanec je v muzikálech mou nejjistější parketou.

Bavilo vás tančit a zpívat, a přitom se o vás mluví jako o velkém činoherním talentu.

Na jaře jsem kvůli natáčení Stříbrné paruky nemohla zkoušet s paní režisérkou Janou Kališovou činohru, což mě moc mrzí, ale nedá se stihnout všechno. Potřebuji pracovat s novými režiséry a činohra mě poslední dobou přitahuje daleko víc. Muzikál je rozmanitý a náročný na fyzickou přípravu, ale přesto si myslím, že činohra je mnohem náročnější.

Zazářila jste jako Anita ve West Side Story. Kolikrát jste viděla ten oscarový film a do jaké míry vás oslovil? Nebo už jste ho brala jako klasiku?

Filmová verze West Side Story je legendou, ale dnes už na mě působí trochu zastarale. Když jsem se dověděla, že Stanislav Moša chystá u nás divadelní verzi, tak jsem se zalekla té troufalosti. Dnes naše představení považují za velmi dobré. Úspěchy sklízí po celé Evropě. Každopádně muzika je nesmrtelná a role Anity nádherná.

Muzikálové opojení v Čechách - čím je podle vás dáno?

Myslím, že pražské muzikálové projekty jsou zatím hlavně komerční záležitostí. Hlavní postavy jsou obsazovány známými zpěváky, což je pro mě velmi málo. Je moc těžké zahrát třeba Evitu či Ofélii a člověk třeba i s dokonalým hlasem, ale který nikdy nehrál divadlo, takovou roli "ustát" a naplnit prostě nemůže.

Jednou za měsíc nyní hostujete v Hudebním divadle v Karlíně v roli Lízy v muzikálu My Fair Lady. Nastoupila jste tak trochu do rozjetého vlaku...

Ředitel Ladislav Županič mi nabídl spolupráci v My Fair Lady především kvůli turné po Japonsku. Pro mou cestovatelskou duši to byla úžasná výzva a po profesní stránce mě Karlín přijal velmi pěkně. Nové prostředí, noví kolegové a také setkání s režisérem Petrem Novotným, to jsou úžasné zkušenosti. Doufám, že i já jsem pražské představení My Fair Lady okořenila něčím novým.

V čem je tahle vaše Líza zajímavá, v čem jiná než ta v brněnské inscenaci My Fair Lady ze Zelňáku?

V současné době je každé představení My Fair Lady, ať už v Brně, či v Praze, pro mne velikým dobrodružstvím. Celá první půlka je v Brně hraná v hantecu (místní slang, pozn. red.), což by mi v Praze neprošlo. Nicméně jevištních zkušeností z jednotlivých scén navzájem využívám a myslím, že je to pro dobro obou představení.

O čem je pro vás hraní?

Zatím asi o poznávání sebe samé, o boji se strachem, o nebrání se vážně, o vybití energie, o hraní si se sebou i s druhými, o rozplétání mezilidských klubíček...

Někdo tvrdí, že bez divadla nemůže žít. Vy jste dokázala, že můžete. Proč jste v době, kdy jste už "měla všechno v kapse", opustila divadlo a vyrazila do světa?

Před čtyřmi lety jsem hrávala kolem sedmadvaceti představení za měsíc a najednou si uvědomila, že nemám čas se na svou práci těšit, že mě nebaví být pořád se stejnými lidmi a že za dveřmi divadla je život, který chci poznat. Byla to otázka dvaceti minut, kdy jsem se rozhodla odjet do Kanady, a to i za cenu, že nebudu mít možnost vrátit se do divadla. Byl to úžasný pocit, který si už nikdy nenechám vzít. Nelpět na věcech, práci, lidech, a přesto to všechno šíleně milovat. Najednou se otvírá obrovský prostor na bytí, mizí strach, svoboda vás nadnáší, do cesty vám přichází nečekané... Možnosti tu jsou, záleží jen na vás. Přesto jsem se vrátila z letiště rovnou na jeviště a dodnes je pro mě největším oceněním věta ředitele Městského divadla Brno Stanislava Moši: "Rozumím ti, ale byl bych moc rád, kdyby ses vrátila."

Dabovala jste Charlene Tiltonovou (Lucy) v seriálovém hitu jménem Dallas. Máte s její postavou společného i něco jiného než jen vášeň pro koně?

Dabovala jsem i zajímavější postavy, než je Lucy, ale byla to prima práce hlavně díky režisérovi Jiřímu Kubíkovi, kterého si velice vážím. Někdy dokážu být pěkně protivná, což byla Lucy myslím taky.

Máte ještě čas na koníčky?

O prázdninách jsem ve Veřovicích prožila nádherný týden, kdy jsem trénovala skákání a kde se mi splnil sen: vyjet si na koni jen tak sama a se psem do beskydské přírody. O tom nemá smysl psát, to je třeba zažít.

Zúročila jste někdy své jezdecké umění před kamerou?

Poprvé to bylo v pohádkovém klipu, který se promítal na zlínském filmovém festivalu, a nedávno při natáčení pohádky Princezna s lukem. Tam jsme dokonce s kolegou Romanem Vojtkem z koně padali. Trénovali nás "westernáci" a bylo to moc prima.

Co děláte, když nehrajete, netočíte a nezkoušíte?

Žiju podle kréda "carpe diem"!

HELENA HERBRYCHOVÁ, Týdeník Televize, leden 02